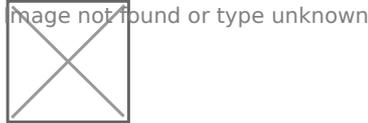


Η Εορτή της Υπαπαντής του Κυρίου στην Ιερά Μητρόπολη Βεροίας

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας](#)



Κατά το διήμερο 1 και 2 Φεβρουαρίου εορτάστηκε στην Ιερά Μητρόπολη Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας η εορτή της Υπαπαντής του Κυρίου.

Την παραμονή της εορτής το εσπέρας ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων χοροστάτησε στον πανηγυρικό εσπερινό και κήρυξε το θείο λόγο στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό Υπαπαντής του Κυρίου στην Πατρίδα του Δήμου Βεροίας.

Ανήμερα της εορτής ο Σεβασμιώτατος λειτούργησε και κήρυξε το θείο λόγο στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό της Υπαπαντής του Κυρίου Βεροίας. Στο τέλος χειροθέτησε Αναγνώστη τον κ. Ιωάννη Τρέβλια.

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στον Εσπερινό:

«Δεϋτε καί ήμεϊς, ἄσμασιν ἐν-θέοις, Χριστῷ συναντηθῶμεν, καί δεξώμεθα αὐτόν».

Μία συνάντηση ούρανοῦ καί γῆς, μία συνάντηση τοῦ Θεοῦ μέ τόν ἄνθρωπο καί τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό ἐορτάζουμε στόν πανηγυ-ρίζοντα αὐτόν ἱερό ναό τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου.

Ὡς βρέφος τεσσαρακονθήμερο εἰσέρχεται ὁ Χριστός στόν ναό τοῦ Σολομῶντος στίς ἀγκάλες τῆς Πα-ναγίας Μητρός του γιά νά ἐκ-πληρώσει τήν ἐπιταγή τοῦ νόμου καί νά δείξει ὅτι ἔγινε ἄνθρωπος κατά πάντα, ὥστε νά μᾶς προσ-φέρει πρότυπο ζωῆς καί τηρήσεως τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ.

Εἰσέρχεται ὁμως καί γιά νά συ-ναντήσῃ τόν πρεσβύτεν Συμεών, ὁ ὁποῖος ὀλόκληρη τή ζωή του πε-ρίμενε τόν Μεσσία καί προσευ-χό-ταν στόν Θεό νά τόν ἀξιώσει νά τόν δεῖ πρῖν νά πεθάνει.

Καί ἡ προσευχή του ἐκπληρώ-νε-ται καί ἡ ἐπιθυμία του ἱκανοποιεῖ-ται καί ὁ Συμεών

ἀξιώνεται νά δεῖ αὐτόν πού πολλοί δίκαιοι καί προ-φῆτες ἐπεθύμησαν νά δοῦν καί νά συναντήσουν καί δέν μπόρεσαν. Καί ἀξιώνεται ὄχι μόνο νά τόν δεῖ καί νά τόν συναντήσει, ἀλλά νά τόν πάρει στά χέρια του καί νά εὐ-χαριστήσῃ τόν Θεό γιά τήν ἐκπλή-ρωση τοῦ πόθου του.

Στό σημεῖο αὐτό ἀκριβῶς ἔγκει-ται τό νόημα καί ἡ σημασία αὐτῆς τῆς συναντήσεως. Ὁ πρε-σβύ-της Συμεών δέν βλέπει μόνο τόν Χριστό, ἀλλά καί ἀντιλαμ-βά-νεται ποιός εἶναι καί ποιὰ ἀξία ἔχει ἡ παρουσία του γιά τόν ἴδιο. Δέν τόν βλέπει μόνο, ὅπως ὅλοι ἐκεῖνοι πού βρισκόταν τήν ἴδια στιγ-μή στόν ναό τοῦ Σολομῶντος, ἀλλά τόν παίρνει στίς ἀγκάλες του καί εὐχαριστεῖ τόν Θεό γιά τό δῶρο πού τοῦ χάρισε. Ὁ πρεσβύ-της Συμεών ἀντιλαμβάνεται ὅτι συναντώντας τόν Χριστό πού εἶ-ναι ἡ Ζωή, μπορεῖ νά ἀπέλθει ἀπό τήν ἐπίγεια καί πρόσκαιρη ζωή, γιατί ἔχει γνωρίσει αὐτόν πού χα-ρίζει τήν αἰώνια ζωή. Ἀντιλαμβάνεται ὅτι συναντώντας τόν Χριστό, πού εἶναι ὁ ἄρχων τῆς εἰρήνης, μπορεῖ νά ἀφήσει εἰρηνικός τόν κόσμο, γιατί εἶδε αὐτόν πού χαρίζει τή σω-τηρία καί φέρνει τήν εἰρήνη καί τήν καταλλαγή μεταξύ Θεοῦ καί ἀνθρώπων.

Στή διάρκεια τῆς ἐπιγείου ζωῆς τοῦ Κυρίου μας πολλοί ἦταν αὐτοί πού τόν εἶδαν, πολλοί ἦταν αὐτοί πού ἐπεδίωξαν νά τόν δοῦν, πού τόν περίμεναν ἐκεῖ ἀπό ὅπου θά περ-νοῦσε, πού συνωστίσθηκαν γιά νά τόν δοῦν καί νά τόν πλησιά-σουν, πού θέλησαν νά τόν συνα-ντή-σουν καί νά τοῦ μιλήσουν. Πόσοι ὅμως τόν συνάντησαν πραγ-ματικά καί οὐσιαστικά; Πόσοι θά μπορούσαν νά ἐπαναλάβουν τούς λόγους τοῦ πρεσβύτου Συ-μεών «εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τό σω-τήριόν σου»;

Ἀσφαλῶς ὄχι ὅλοι. Ἄς θυμηθοῦ-με τόν νέο πού τόν πλησίασε γιά νά τόν ρωτήσῃ πῶς θά κερδίσει τήν αἰώνια ζωή, καί «ἀπῆλθε λυ-πού-μενος», ἢ τούς ἑννέα λεπρούς, πού ἄν καί περίμεναν τόν Χριστό γιά νά τοῦ ζητήσουν νά τούς θερα-πεύσει, μετά δέν ἐπέστρεψαν γιά νά τόν εὐχαριστήσουν, ἡ ἀκόμη τούς Γεργεσηνοῦς, πού ἐνῶ εἶδαν ὅτι θεράπευσε τούς δύο δαιμονι-σμένους συμπολίτες τους τόν πλη-σίασαν γιά νά τοῦ ποῦν νά ἀπομα-κρυνθεῖ ἀπό τήν πόλη τους.

Στά παραδείγματα αὐτά θά μπο-ρού-σαμε νά προσθέσουμε πολύ πε-ρισσότερα, γιατί πολλοί ἦταν ἐκεῖ-νοι οἱ ὅποιοι τόν εἶδαν, τόν ἄκου-σαν, δέχθηκαν τίς εὐεργεσίες του, ἀλλά ἡ ψυχή τους δέν τόν συνά-ντησε. Ἦταν γι' αὐτούς μία ἐπιφα-νει-ακή καί ἐπιπόλαιη γνωριμία χωρίς βάθος, χωρίς περιεχόμενο, χωρίς ἀντίκρουσμα.

Ἀλλά ἄς μὴν βιασθοῦμε νά κρί-νουμε καί νά κατακρίνουμε αὐ-τούς τούς ἀνθρώπους, γιατί συχνά μπορεῖνὰ βρισκόμεθα καί ἐμεῖς στή δική τους θέση καί νά ἀντιδροῦμε μέ τόν ἴδιο τρόπο. Νά βλέπουμε τόν Χριστό, νά τόν συναντοῦμε στή μελέτη τοῦ λόγου του, στή θεία Λειτουργία καί στά ἱερά μυ-στήρια, ἀλλά νά μὴν

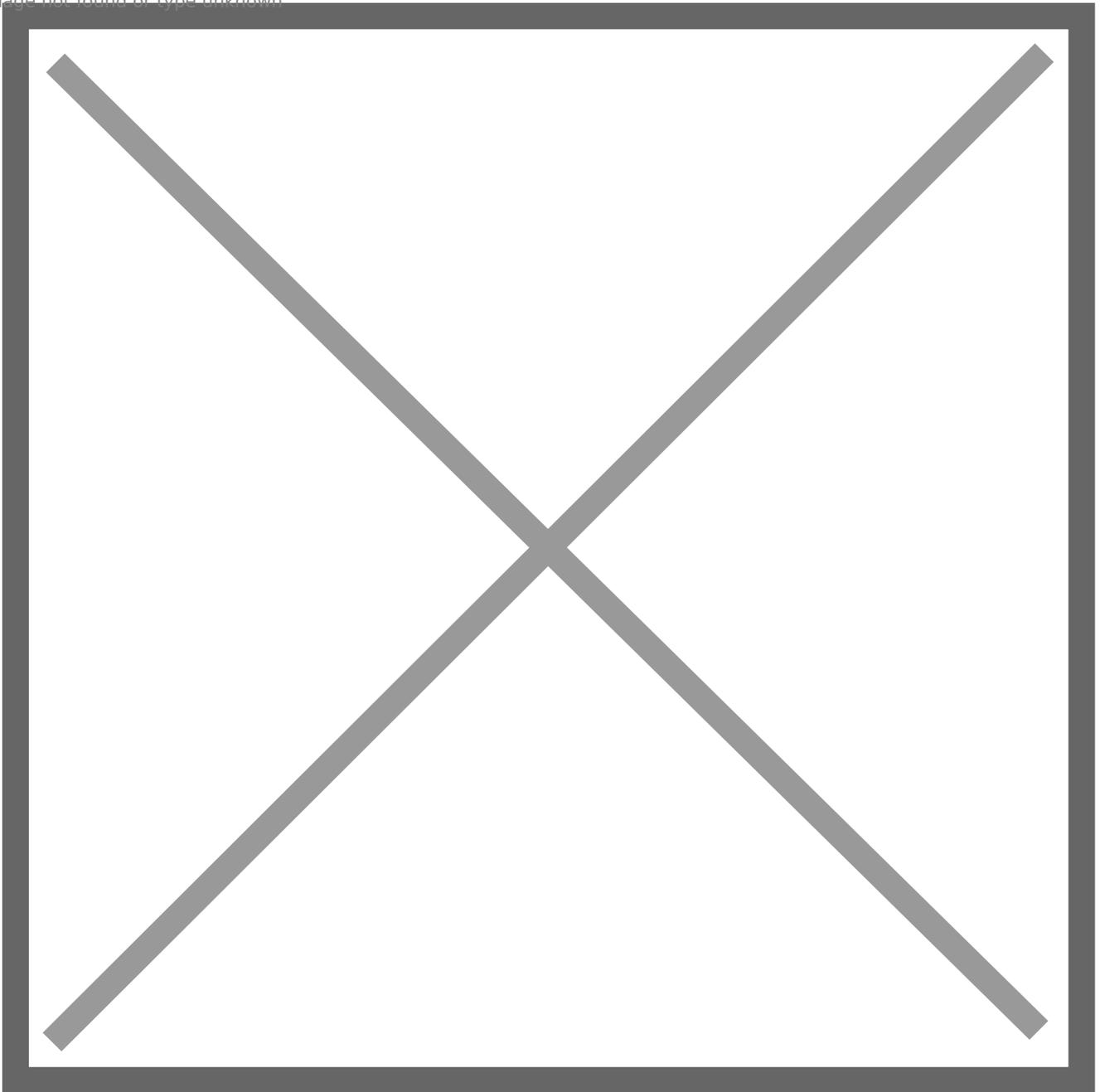
ἀποκομί-ζου-με τίποτε ἀπό αὐτή τή συνάντηση. Νά μὴν μᾶς ἀγγίξει, νά μὴν αἰ-σθα-νόμεθα τίποτε μέσα στήν ψυχή μας. Εἶτε γιατί ὄνοῦς καί ἠψυ-χή μας εἶναι γεμάτα ἀπό ἄλλα πράγ-μα-τα, ἀπό λογισμούς, ἀπό μέρι-μνες, ἀπό πάθη καί ἁμαρτίες εἶτε γιατί δέν δίδουμε σημασία σέ αὐτή τή συνάντηση, γιατί μᾶς ἔχει γίνει συνήθεια, γιατί προσερχόμεθα σέ αὐτή ἀπό ὑποχρέωση ἢ ἀκόμη καί ἀπό ἀνάγκη.

Γι' αὐτό καί ὁ πρεσβύτερος Συμεών ἀποτελεῖ πρότυπο καί ὑπόδειγμα τῆς συναντήσεως τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό. Ἔζησε μέσα στήν ψυ-χή του αὐτή τή συνάντηση μέ τόν Θεό, γιατί τήν ἐπιθυμοῦσε, τήν πο-θοῦσε, προσευχόταν γι' αὐτή, τήν εἶχε κάνει στόχο καί σκοπό τῆς ζω-ῆς του. Καί ὁ Θεός τόν ἀξίωσε νά τήν ζήσει, ὅπως τό ἐπιθυμοῦσε, ὅπως εἶναι πρόθυμος νά τό κάνει καί γιά ἐμᾶς, ἐάν προσερχόμεθα στή συνάντηση μέ τόν Χριστό μέ τήν ἴδια λαχτάρα καί μέ τήν ἴδια προετοιμασία μέ τήν ὁποία προ-σῆλ-θε καί ὁ Συμεών.

Ἄς ἀκούσουμε, λοιπόν, τήν προ-τροπή τοῦ ἱεροῦ ὑμνογράφου, τήν ὁποία προέταξα, «Δεῦτε καί ἡμεῖς, ἄσμασιν ἐνθέοις, Χριστῶ συναντη-θῶμεν, καί δεξώμεθα αὐτόν», καί μέ τήν ὁποία μᾶς καλεῖ ὁ μόνος νά συναντηθοῦμε μέ τόν Χριστό, ἀλλά νά τόν δεχθοῦμε στήν ψυχή μας γιά νά τήν ἀλλοιώσει, γιά νά τήν μεταμορφώσει καί γιά νά μᾶς χαρίσει τή σωτηρία.

Σέ μᾶς ἐπαφίεται, λοιπόν, ἐάν ἐπιθυμοῦμε αὐτή τή συνάντηση νά σπεύσουμε καί νά εἴμεθα πάντοτε ἔτοιμοι προκειμένου νά συναντήσουμε τόν Χριστό μέσα ἀπό τά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, μέσα ἀπό τήν προσευχή μας καί μέσα ἀπό τή σχέση μας μέ τήν Ἐκκλησία καί τή ζωή της. Ἄς προβληματισθεῖ ὁ καθένας μας πῶς μποροῦμε νά ἀξιοποιήσουμε αὐτή τή συνάντηση.

Image not found or type unknown



Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στην Θ. Λειτουργία :

«Σοῦ δέ αὐτῆς τήν ψυχὴν διελεύ-σεται ρομφαία».

Στόν ναό τοῦ Σολομῶντος φέρει σή-μερα ἡ Παναγία Παρθένος τό τεσ-σαρακονθήμερο βρέφος της. Τό φέρει γιά νά ἐκπληρώσει τόν τύπο τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου. Τό φέρει ὅμως, χωρίς νά τό γνωρίζει, καί γιά νά ἐκπληρώσει ὁ Θεός τήν ἐπιθυμία ἑνός ἐκλεκτοῦ δούλου του, τοῦ πρεσβύτου Συμεών, ὁ ὁποῖος ἐπί χρόνια τόν ἰκέτευε νά τόν ἀξιώσει νά δεῖ τόν Μεσσία καί νά πάρει στά χέρια του τόν Σω-τή-ρα τοῦ κόσμου.

Καί ἡ ἐντολή τοῦ Νόμου ἐκ-πλη-ροῦται καί ὁ πόθος τοῦ εὐλαβοῦς πρεσβύτου γίνεται πραγματικότης, καί ὁ Θεός φωτίζει τόν νοῦ του ὄχι μόνο γιά νά δεῖ «τό σωτήριον» του, ἀλλά καί γιά νά προφητεύσει γιά τό μέλλον τοῦ βρέφους πού κρα--τᾶ στά χέρια του καί τῆς Μη-τέ-ρας του.

Ἀπό τή στιγμή πού ἡ ταπεινή Κό-ρη τῆς Ναζαρέτ ἀπήντησε στόν ἀρ-χάγγελο Γαβριήλ τό «ἰδοῦ ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατά τό ρῆμα σου», ἡ ζωή της ἐνώθηκε μέ τό παι-δίό πού συνέλαβε ἐκ Πνεύ-μα-τος Ἁγίου, μέ τόν Υἱό καί Λόγο τοῦ Θεοῦ, στόν ὁποῖο θά δάνειζε τήν ἀνθρώπινη σάρκα. Ἔτσι ἡ προφη-τεία τοῦ Συμεών γιά τόν Χριστό δέν εἶναι ἀνεξάρτητη ἀπό αὐτήν γιά τήν Παναγία Μητέρα του. Ἐάν Ἐκεῖνος «κεῖται εἰς πτῶσιν καί ἀνά-στασιν πολλῶν ... καί εἰς ση-μεῖ-ον ἀντιλεγόμενον», ἐάν δη-λα-δή ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ στόν κόσμο θά γίνει γιά ἐκεῖ-νους πού θά τόν πιστεύσουν αἰτία σωτηρίας, ἐνῶ γιά ἐκείνους πού δέν θά θε-λή-σουν νά τόν πιστεύσουν ἢ θά τόν ἀρνηθοῦν αἰτία καταδίκης καί κα-τα-κρίσεως, καί ἄλλοι θά στα-θοῦν δίπλα του, ἐνῶ ἄλλοι θά τόν ἀμ-φι-σβητήσουν, γιά τήν Παναγία Μη-τέρα του αὐτή ἡ διχοστασία, αὐτή ἡ διάσπαση τῶν ἀνθρώπων πού θά προκαλέσει, θά ἔχει ὀδυνηρές συ-νέ-πειες. Θά εἶναι σάν μία ρομ-φαία πού θά διαπεράσει τήν ψυχή της.

Ἡ Παναγία μας δέν μπορεῖ νά κα--ταλάβει ἐκείνη τή στιγμή τό νό-η--μα τῆς προφητείας τοῦ Συ-μεών, ἀλλά ἀσφαλῶς θά τό θυ-μη-θεῖ, ὅταν θά βλέπει ἄλλους νά ἀκο-λου-θοῦν τόν Υἱό της καί νά ἀκοῦν τούς λόγους του, καί ἄλ-λους νά τόν κατηγοροῦν, νά ψά-χνουν ἀφορμές γιά νά τόν κατα-κρίνουν καί γιά νά τόν συκοφα-ντήσουν, νά στήνουν παγίδες καί νά προσπα-θοῦν νά τόν διαβάλ-λουν στούς ἀν-θρώπους, καί στό τέ-λος, ὅταν ὅλα αὐτά δέν ἀπο-δίδουν, νά τόν προδίδουν γιά τριά-κοντα ἀργύρια καί νά τόν ἀνε-βάξουν στόν Σταυ-ρό ὡς κακοῦργο.

«Σοῦ δέ αὐτῆς τήν ψυχήν διε-λεύ-σεται ρομφαία».

Γιά τήν ψυχή τῆς Παναγίας Μη-τέ--ρας τοῦ Κυρίου ρομφαία εἶναι ἡ θλίψη καί ἡ ὀδύνη πού προκαλεῖ ἡ στάση τῶν ἀνθρώπων ἀπέναντι στόν Υἱό της, ὁ ὁποῖος «διῆλθεν εὐ-εργετῶν καί ἰώμενος» τούς ἀν-θρώπους. Ρομφαία εἶναι ἡ αἴσθη-ση τῆς ἀγνωμοσύνης καί τῆς ἀδι-κί-ας πού ὑπομένει ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος ἐγκατέλειψε τούς πατρι-κούς κόλ-πους γιά νά ἔλθει στή γῆ καί νά σώσει τόν πλανηθέντα ἄν-θρωπο. Ρομφαία γιά τήν Παναγία εἶναι ὁ πόνος τοῦ Υἱοῦ της, τόν ὁποῖο ὑπομένει χάριν τῶν ἀνθρώ-πων καί αὐτῶν ἀκόμη τῶν σταυ-ρωτῶν του.

Ὅμως ἡ προφητεία τοῦ πρεσβύ-του Συμεών μπορεῖ νά ἀφορᾷ τήν Παναγία Μητέρα τοῦ Κυρίου μας, ἀφορᾷ ὅμως καί ὄλους ὅσους ἀνά τούς αἰῶνες πιστεύουν στόν Υἱό

της και συντάσσονται μαζί του. Όλους εκείνους οι οποίοι τόν κρατούν μέσα στην ψυχή τους με αγάπη, όπως τόν κρατούσε και η Πα--ναγία μας στην άγκάλη της.

Και τούς αφορά, για-τί στην πο-ρεία της ζωής τους δοκιμάζουν και αυτοί πόνους και θλίψεις και αΐ-σθάνονται τη ρομφαία των πει-ρασμών και των απογοητεύ-σεων, της κακίας και των διωγμών, όσων αντιστρατεύο-νται τόν Χρι-στό να διαπερνάκά-ποιες φορές και τη δική τους ψυχή. Γιατί η συμ--πό-ρευση με τόν Χριστό τούς φέρνει αναγκαστικά αντιμέτω-πους με εκείνους πού τόν άμφι-σβητούν, πού τόν άρνοϋνται, πού θέλουν να έξαφανίσουν τό όνομά του, πού αισθάνονται ότι τούς έλέγ-χει όλόγος και τό θέλημά του. Και αυ-τοί βρίσκουν πολλές ρομφαΐες για να διαπερνοϋν τις ψυ-χές των πι-στών. Είναι οι θλί-ψεις και οι διωγ-μοί, για τούς όποι-ους είπτε ό Χριστός τούς μα-θητές του ότι θά τούς αντιμετώπισουν και εκείνοι, όπως και ό ίδιος. Είναι οι κα--κίες, τά σχόλια και οι είρω-νεΐες πού μπορεί να δοκιμάζουμε και έ-μεΐς κάποιες φορές, όταν όμο-λο-γοϋ-με την πίστη μας, όταν με τη ζωή μας δείχνουμε ότι είμε-θα μέ-λη τοϋ σώματος τοϋ Χριστοϋ και πιστά τέκνα της Έκκλησίας του.

Όμως δέν θά πρέπει να άνησυ-χοϋ-με για όλα αυτά, δέν θά πρέπει να απογοητευόμεθα και να άπο-θαρ--ρυ-νόμεθα. Θά πρέπει να μάς πα--ρη-γορεΐ και να μάς διδάσκει ή ύπο-μονή της Παναγίας Μητέρας τοϋ Κυ-ρίου μας. Θά πρέπει να μάς ένθαρρύνει ό λόγος τοϋ πρεσβύ-του Συμεών για τόν Χριστό ότι «οϋτος κείται εις πτώσιν και ανά-στασιν πολλών», διότι ότιδήποτε και εάν ύπομείνουμε στη ζωή μας για χάρη του, Αυτός είναι ή ανά-στα-σή μας και είναι ή σωτηρία μας.